

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

FIUL OMULUI A VENIT SĂ CAUTE ȘI SĂ MÂNTUIASCĂ PE CEL PIERDUT

DUMINICA A 32-A DUPĂ RUSALII

(a lui Zaheu)

† SFÂNTUL IERARH
IOSIF CEL MILOSTIV,
MITROPOLITUL MOLDOVEI
SF. CUV. XENOFONT, MARIA,
ARCADIE ȘI IOAN

Întâlnirea cu Zaheu s-a întâmplat tot din purtare de grijă a lui Dumnezeu care, ca și pe Zaheu, ne caută pe toți ca să ne mântuiască.

Cine era Zaheu?

Era vameșul vameșilor, uzurpator al multora, un trădător de neam, agonisitor de câștig urât, unul care își pierduse vocația de fiu al lui Dumnezeu și căruia nu-i păsa de sufletul său. Cu toate aceste nedreptăți, în sufletul lui a încolțit o dorință: să-l cunoască și el pe Iisus din Nazaret. Voia însă să o facă în ascuns, să nu-l vadă nimeni. De aceea s-a și suit în dud. Dar Mântuitorul Iisus Hristos l-a văzut, l-a privit în ochi și i-a zis: „Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” (Luca 19, 5) Iar Zaheu - spune Evanghelia - a coborât degrabă și l-a primit, bucurându-se.

S-a întâmplat cu Zaheu o minune: prezența Mântuitorului i-a răscolit toată viața și l-a făcut să se vadă așa cum numai el se știa. S-a mărturisit public, zicându-I Domnului: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit.”

O minune întâmplată la Ierihon te poartă cu gândul la mirificele locuri în care a trăit și a învățat Domnul Hristos. Sfânta Evanghelia ne spune că Domnul a trecut prin Ierihon, a vindecat pe orbul Bartimeu, a tămăduit orice boală și orice neputință care se afla în popor și a schimbat viața multora prin cuvintele și prezența Sa.

(Luca 19, 8) Văzându-i schimbarea, Domnul i-a proclamat sentința: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam.” (Luca 19, 9)

O minune pe care numai Dumnezeu putea să o facă. Să schimbi un om este lucru dumnezeiesc. Hristos l-a schimbat prin privire, iubire, iertare și prețuire. I-a trecut pragul casei și l-a mântuit pe el și toată casa lui.

De câte ori trecem prin Ierihon, mă opresc la dudul lui Zaheu. Tulpina unui dud de două ori milenar a rămas ca o mărturie a trecerii Domnului prin acele locuri. De atunci până astăzi multe secole s-au scurs, iar mărturiile românești din Țara Sfântă

rămân ca o dovadă a răspunsului pe care neamul românesc l-a dat chemării Domnului. Cel mai frumos astfel de loc din Țara Sfântă este Schitul Românesc de la Ierihon, aproape de dudul lui Zaheu. Toate văile Ierihonului sunt populate și astăzi cu mulți călugări români care se nevoiesc prin peșterile de mult părăsite ale Hozevei. Ca un mărgăritar de mare preț rămân moaștele neputrezite, bine mirositoare și făcătoare de minuni ale Sfântului Ioan Iacob Românul.

Fie ca pomenirea neamului nostru să rămână neștersă în aceste locuri sfinte! Amin! ❖

Părintele Dinu

STÂNCI ÎN CALEA VIEȚII

Din muntele din față
Se rup bucăți de stânci
Și cad, sărind în fundul
Prăpastiei adânci.

Asemenea și omul,
Pierzându-și rostul său
De multe ori atrage
Pe alții către rău.

O stâncă mai bătrână
Lăsându-se de sus,
În calea repejunii
Ca stavilă s-a pus.

Sfântul Ioan Iacob de la Neamț

Căci neputând să calce
Grumazul vechii stânci
Se pleacă pe sub dânsa
Târându-se pe brânci.

Adeseori acestea,
Când sunt călătorind,
Pe alte stânci, la vale,
În drumul lor desprind.

De zgomotul cel mare
Al apelor la Schit
S-a tulburat pustia
Cu munții de granit.

De-atunci ca prin minune
Pârâul s-a smerit
Și nu mai face zgomot
Când trece pe la schit.

Și-n calea vieții noastre
Sloboade Dumnezeu
Necazuri și ispite
Să ne smerim mereu!

SFÂNTUL IOSIF CEL MILOSTIV - FIU AL BASARABIEI ȘI PĂRINTE DUHOVNICESC AL MOLDOVEI

Astăzi, 26 ianuarie, îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei. Încă de la adormirea sa întru Domnul în anul 1902 intrase în evlavia credincioșilor. Pentru sfințenia întregii sale vieți, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa din 5-6 octombrie 2017, l-a trecut în rândul Sfinților, cu zi de pomenire a sa 26 ianuarie, când a trecut la cele veșnice. Canonizarea sa solemnă, împreună cu cea a Sfântului Gheorghe Pelerinul, s-a făcut la data de 25 martie 2018, la Catedrala Mitropolitană din Iași, unde se află și mormântul său.

Chemat să păstorească Mitropolia Moldovei

Doi ani mai târziu, este chemat pe scaunul de mitropolit al Moldovei, lucrare în care își va îndeplini cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierescă.

Mitropolitul Veniamin Costachi începuse în anul 1833 lucrările la Catedrala mitropolitană din Iași. Acum aceasta zăcea neterminată. Veniamin Costachi îi apare în vedenie Mitropolitului Iosif pe când mergea către Iași ca să-și preia eparhia și-i cere să-i promită că va începe degrabă lucrările la Catedrală. Mitropolitul Iosif se ține cu sfințenie de această făgăduință și în anul 1886 sfârșește această mare și grea lucrare, a cărei piatră de temelie fusese pusă de marele dumnezeiască, a și fost de față Sfântul Iosif pe când era copil.

Mută seminarul lui Veniamin de la Socola chiar în palatul domnitorului care îl surghiunise pe ierarhul Veniamin, înnoiește bisericile Sf. Nicolae Domnesc și Sfinții Trei Ierarhi, căutând să urmeze întru toate marelui său înaintaș. Mută moaștele Cuvioasei Parascheva de la Mănăstirea Trei Ierarhi la Catedrala nouă a Mitropoliei, în anul 1889, punându-le în raclă nouă de argint, căci într-un incendiu racla veche a fost cuprinsă de flăcări, dar sfințele moaște prin dumnezeiască minune rămân nearse.

Două fapte îl caracterizează: milostenia și sfințenia vieții

Cu aceste două mari virtuți îi întrece pe toți, cucerește inimile cele mai împietrite și câștigă cinstea celor mari. Dar mai ales ridică de jos pe mulți deznădăjduiți, adunând în jurul său pe cei săraci și nebăgați în seamă. Aduce la Hristos pe mulți, chiar și necreștini, prin pilda vieții sale. Nu caută dar la fața omului, îngrijindu-se cu multă milă de săraci, de orfani, de văduve și de elevi. Cunoscut pentru multele sale fapte de milostenie, împărțind totdeauna tot ceea ce avea - dând chiar și rasa de pe el - și toate darurile pe care le primea. Se împrumuta de la duhovnicul său ori de la alții pentru a putea face milostenie, la sfârșitul fiecărei luni fiind dator către

alții, căci nu putea rămâne dator el față de săraci! Niciodată nu dădea mai puțin de o pâine, căci gândul lui acesta era: „Bani pentru o pâine!”. Pe săraci, îi mângâia cu vorba, îi binecuvânta și le împărțea bani. Când puterile trupești l-au părăsit, arunca milostenia sa săracilor din balconul casei.

În tot timpul anului, mitropolitul Iosif ajuta elevi și studenți de toate vârstele, fără alegere. Le dădea hrană, le plătea taxele școlare, le dădea bani de cheltuielă, susținea studenții din salariul său în țară și peste hotare. Sala de mese de lângă bucătăria mitropolitului era adevărată cantină de școală. La sfârșitul anului însă, fiecare era dator să-i înfățișeze situația școlară. Pentru cei ce se distingeau la învățătură, le cumpăra câte un rând de haine bune și cărți, drept premiu. Pentru repetenți, dădea ordin iconomului să le pună o pâine în traistă și să-i trimită acasă.

În misiunea sa de păstor, și-a păzit turma duhovnicească de năvălirile viclene ale necredinței, venite fie din afară, de la lumea dornică să jefuiască averile Bisericii, fie dinăuntru, chiar prin preoții învrăjbiți de vrăjmașii credinței, care lepădau duhul ascultării de Evanghelie, de canoane și de ierarh și alegeau duhul împotrivirii și al tulburării. Pentru toți aceștia, cuvântul ierarhului a tunat puternic pretutindeni.

Se ruga și citea mult, mânca puțin și era foarte cumpătat, își drămuia cu mare măsură timpul, având mare osârdie pentru cele sfinte. Dumnezeiasca Liturghie o săvârșea totdeauna cu bucurie și cu ochii umeziți de lacrimi.

Vorbitor priceput și duhovnic înțelept era căutat de multă lume pentru blândețea și cuvintele lui. Cunoștea bine Sfânta Scriptură, din care mărturisea că învățase toate. Era un desăvârșit părinte duhovnicesc, avea și darul smereniei și al ascultării desăvârșite, căci toate le primea ca de la Dumnezeu.

Cu multă vrednicie păstorind vreme de douăzeci și șapte de ani Mitropolia Moldovei, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. ❖

Mitropolitul Iosif Naniescu s-a născut la 15 iulie 1818 în satul Răzălăi, ținutul Soroca din Basarabia, în familia preotului Anania Mihalache și a preotesei Teodosia. A primit la botez numele Ioan.

Împreună cu unchiul său intră în mănăstire

Rămâne de mic orfan de tată, iar mama sa pleacă la mănăstire. Un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, îl ia în grijă de la frageda vârstă de 10 ani. La început îl aduce în Mănăstirea Frumoasa, din Basarabia. Un an mai târziu intră în obștea Mănăstirea Sf. Spiridon din Iași, unde se afla și un vestit spital. Ioan învață aici ascultarea, smerenia, dar și slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui aflat în boală și suferință. După o vreme, Ioan și unchiul său pleacă la Mănăstirea Sf. Samuil din Focșani, unde funcționa de asemenea un spital.

Pleacă apoi la Buzău. Aici episcopul Chesarie al Buzăului îl tunde în monahism pe Ioan cu numele de Iosif. Mai târziu îl va hirotoni și-l va îndruma pe Iosif la învățătura de carte, mai întâi la Seminarul de la Buzău și apoi la Academia Sfântul Sava din București.

Pentru vrednicia sa este hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urmând mai apoi cu vrednicie faptele Sfântului Ierarh Nicolae. În anul 1873 este ales episcop al Argeșului.

SFINȚII TREI IERARHI AU CHEMAT PE OAMENI LA POCĂINȚĂ, VIETUIRE SFÂNTĂ ȘI MILOSTENIE

Pe Sfinții Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur îi sărbătorim împreună în data de 30 ianuarie ca pe cei mai mari învățători și păstori ai Bisericii.

Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc dreptarele Ortodoxiei, vrednice de toată încrederea și lauda.

Pe lângă darul talmăcirii Sfințelor Scripturi s-au învrednicit și de înalta treaptă a arhieriei, de aceea sunt cunoscuți sub numele de Sfinții Trei Ierarhi.

Pomenirea apartine a Sf. Vasile se face la 1 ianuarie, a Sf. Grigorie Teologul la 25 ianuarie, iar a Sf. Ioan Gură de Aur la 27 ianuarie și la 13 noiembrie.

Cei trei sfinți

s-au născut în familii evlavioase

În familia Sf. Vasile cel Mare există șase sfinți. Bunica sa după tată era Macrina cea bătrână, fostă ucenică a Sf. Grigorie Taumaturgul. Sf. Vasile era unul din cei 10 frați, dintre care trei au fost episcopi: Vasile, Grigorie de Nyssa, Petru de Sevesta; cinci au fost monahi: cei trei dinainte, plus Naucratios și Macrina cea tânără. Vor fi șase sfinți în familia mare: Sf. Macrina cea bătrână, Sf. Emilia (mama lui), Sf. Vasile, Sf. Grigorie de Nyssa, Sf. Petru și Sf. Macrina cea Tânără. Bunica Macrina a crescut pe copii în duh creștin, împreună cu mama lor, Emilia, și sora lor, Macrina cea Tânără.

Sf. Grigorie a avut ca părinți pe Sf. Grigorie de Nazianz și pe Nona, trecută în rândul sfinților (5 august).

Tatăl Sf. Ioan Gură de Aur a fost ofițer în armată și a murit la puțin timp după nașterea sfântului, fiind crescut doar de mama sa, evlavioasa Antuza. Aceasta nu s-a mai recăsătorit, ci a folosit tot timpul pentru buna educație, creștere duhovnicească și intelectuală a fiului ei Ioan. Și mama Sf. Ioan Gură de Aur este trecută în calendar în rândul sfintelor femei (13 noiembrie).

Sfinții Trei Ierarhi au trăit cam în aceeași vreme, adică în veacul al patrulea, și toți trei au adus Ortodoxiei chezașia și strălucirea sfințeniei unor oameni cu înaltă știință de carte. Din cauza mulțimii învățăturilor greșite și abaterilor de la dreapta credință care se iviseră, Sfinții Trei Ierarhi au dus o luptă grea și neîncetată pentru adevărata înțelegere, pentru păzirea dreptei credințe apostolice, cu privire, îndeosebi, la dogma Sfintei Treimi, cea mai de seamă taină a credinței creștine.

Pe plan social, cei trei sfinți s-au

remarcat ca fiind apărători ai săracilor, dascăli ai pocăinței și ai milosteniei și apărători ai demnității umane.

Sfinții Trei Ierarhi sunt ocrotitorii spirituali ai instituțiilor de învățământ teologic ortodox din toată lumea. Această zi a fost instituită în anul 1936, la Congresul Mondial al Facultăților de Teologie de la Atena.

Sfântul Vasile cel Mare

Sf. Vasile cel Mare (330-379) a fost păstor al mirenilor și mare îndrumător al călugărilor. Rânduielele date de el călugărilor dăinuiesc și astăzi. Sfântul Vasile dă un loc special muncii, alături de rugăciune, în viața călugărilor. Unește însă cuvântul cu fapta, chemând pe cei bogăți să sprijine așezămintele creștine întemeiate de el pentru ajutorarea săracilor, a bolnavilor, a tuturor celor slabi și neputincioși din cetate.

Sf. Vasile cel Mare și Sf. Ioan Gură de Aur s-au străduit și cu înfrumusețarea și desăvârșirea Sfintei Liturghii din timpul lor, lăsând Bisericii Răsăritene cele două Liturghii care le poartă numele și care se săvârșesc în Biserica Ortodoxă până astăzi.

Sfântul Grigorie Teologul

Orator înnăscut, poet și mare teolog, Sf. Grigorie de Nazianz (329-390) și-a câștigat renumele de „Cuvântătorul de Dumnezeu”, adică „Teologul”, talmăcind pe înțelesul oamenilor din timpul său, taina Sfintei Treimi.

Chemata la Constantinopol, cetate căzută în rătăcirea lui Arie, în care nu mai era decât o singură biserică

ortodoxă, biserica Învierii, după cinci ani de cuvântări în această biserică, starea lucrurilor s-a răsturnat și în toată capitala nu mai era decât o singură biserică a adepților lui Arie, toate celelalte redevenind ortodoxe.

Pentru aceasta a și fost ales arhiepiscop al Constantinopolului. Puțini teologi au ajuns la înălțimea și la adâncimea teologiei lui. Cele mai vestite dintre cuvântările lui sunt Cele cinci Cuvântări Teologice, ținute de el în biserica Învierii din Constantinopol.

Sfântul Ioan Gură de Aur

A trăit între anii 347 și 407 și fost socotit cel mai iscusit predicator pe care l-a avut Biserica. Drept mărturie a cuvântărilor lui, el a lăsat Bisericii Tâlcuirea Evangheliei după Matei și Tâlcuirea celor 14 Epistole ale Sfântului Apostol Pavel. Tâlcuirile lui sunt o adevărată Evanghelie practică.

Cinstirea împreună a celor trei sfinți

Sfinții Trei Ierarhi au fost mult cinstiți în toată lumea creștină. Însă, în chip neașteptat, cinstirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, pe vremea când în Constantinopol cărmuia cucernicul împărat Alexie I Comneanul (1081-1118). Fiecare îl lauda pe unul dintre sfinți.

Văzând însă că cinstirea lor devine piatră de poticnire, Sfinții n-au mai răbdat și s-au arătat pe rând, apoi toți trei laolaltă, unui arhieru înțelept, Ioan al Evhaitelor, și i-au grăit așa: „După cum vezi, noi la Dumnezeu suntem una și nici o vrajbă nu este între noi. Fiecare din noi, la timpul său, îndemnați de Duhul Sfânt, așa am învățat. Nu este între noi unul întâi și altul al doilea.

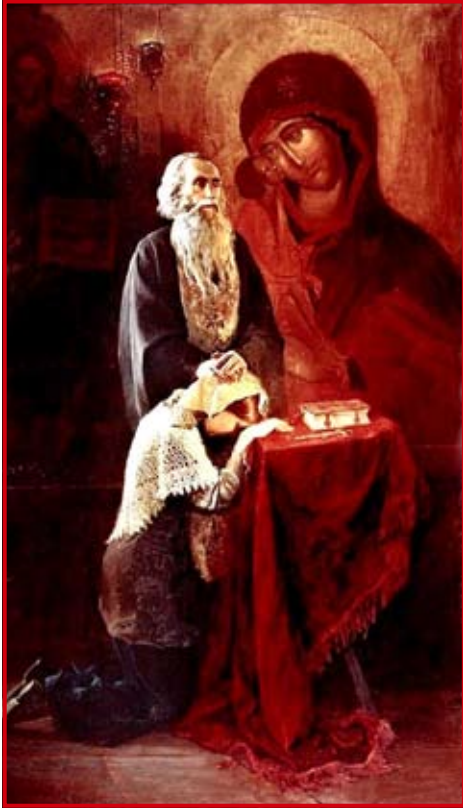
De chemi pe unul, vin și ceilalți doi. Drept aceea, sculându-te, poruncește celor ce se învrăjbesc să nu se mai certe pentru noi.

Că nevoița noastră, cât am fost în viață și după moarte, a fost să împăcăm pe oameni și să aducem pace și unire în lume. Așadar, fă-ne praznic la toți trei într-o singură zi și înștiințează despre aceasta pe creștini, că noi, în fața lui Dumnezeu, suntem una.”

Ascultând porunca lor, Ioan mitropolitul Evhaitelor, a rânduit pomenirea laolaltă a Sfinților Trei Ierarhi, pe 30 ianuarie, adunând, ca într-un singur glas, cele trei chemări ale Ortodoxiei: chemarea călugărească a Sfântului Vasile cel Mare, înalta teologie a Sfântului Grigorie Teologul și evanghelia practică a Sfântului Ioan Gură de Aur. ❖

ZAHEU ȘI ZAMFIRA, DOUĂ CHIPURI ALE POCĂINȚEI NOASTRE

Am stat mult să mă gândesc dacă să pun în paginile foii noastre duminicale acest text.

Nu știu dacă toți vor înțelege în cel mai bun sens această convertire a unei alte Maria Egipteanca. Poate unele pasaje ar putea sminti pe cineva. Dar am ales să-l pun tocmai pentru că în această duminică vorbim despre un vameș care într-o clipă se leapădă – prin spovedanie publică, în fața lui Iisus – de toate păcatele sale.

Și într-o clipă se mântuiește el și toată casa sa.

Într-o celulă de femei din secția Chirurgie se afla Zamfira. Avea 36 de ani, era frumoasă și cam ușuratică. Fusesse condamnată la vârsta de 16 ani pentru uciderea copilului său. Și mai făcuse și multe altele. Într-o zi vine și ea la biserică. «În acea zi am citit Canonul de Pocăință, Paraclisul Maicii Domnului și Rugăciunile de mărturisire. Dânsa însă își bătea joc de rugăciune în spatele paraclisului: răspundea la „Amin” și făcea tot felul de gesturi neplăcute.» Nimeni însă nu îndrăznea să o pună la punct.

După slujbă, părintele i-a spovedit pe toți. Mai puțin pe Zamfira. La îndreptarea preotului de ce a mai venit la slujbă dacă nici nu se roagă, nici nu se spovedește și nici nu ascultă slujba, Zamfira i-a răspuns obraznic: „Am venit să văd cât de frumos ești!”. Iar părintele și-a zis în sine: „Fie voia Domnului!”

Peste două săptămâni, unul din colaboratorii părintelui merge la o colegă de celulă a Zamfiriei să-i spună să citească rugăciunile de împărtășanie și să-i dea un Ceaslov. Imediat, sare și Zamfira: „Merg și eu la biserică!” I se reamintește că a mai fost o dată și a deranjat. Zamfira se roagă însă să o lase să meargă și să i dea și ei o carte. I s-a dat Psaltirea.

Dar «a doua zi, când a venit la sfânta biserică, una dintre colegile ei de celulă mi-a zis: „Părinte, fii atent că Zamfira și-a ieșit din mișcă!” Zic: „Cum așa?” Zice: „Toată noaptea a plâns.»

A citit și-a plâns. Nu știu ce-a citit, dar a plâns foarte mult... După ce i-am spovedit pe toți, mă îndrept către Zamfira. Stătea îngenunchată într-un colț - se vedea că era plânsă; nici un cuvânt nu scosese, absolut nimic. Și o întreb: „Zamfira, te spovedești?” „Da, mă spovedesc, Părinte - dar nu mă spovedesc așa, ca toată lumea, eu în alt fel

vreau să mă spovedesc”. Îi zic: „Spune-mi cum vrei”. „Uite, eu vreau să mă spovedesc cu voce tare și cu fața către toți”. Și, cum eram eu (spovedeam lângă altar, în fața icoanei Mântuitorului), s-a întors cu spatele către altar și cu fața spre toți condamnații, și-a început să se spovedească public.

S-a spovedit vreo 45 de minute. La fiecare păcat plângea și făcea câte o închinăciune, și zicea: „Rog să fiu iertată...” La multele și grelele păcate îmi era și milă de ea, și totodată îmi doream foarte mult s-o ajut. Și, la urmă, îmi zic: „Ce să fac, s-o împărtășesc?” După canoanele Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, trebuia să o opresc vreo 300 de ani de la împărtășanie, la ce păcate avea! Doar atât am aflat, că a fost botezată de mic copil de bunica ei, dar niciodată nu s-a împărtășit, ceea ce însemna că pentru prima oară trebuia să fie împărtășită.»

«Atunci m-am gândit ce-ar face Hristos, văzând așa o spovedanie... Și așa m-am hotărât să o împărtășesc, să-i dau Sfintele Taine, rugându-mă: „Doamne, dacă o împărtășesc cu nevrednicie, dă-mi mie păcatul, să-l duc eu”. Și am împărtășit-o. După ce am împărtășit-o, dânsa radia de bucurie.»

Chiar în seara aceea un ofițer îl anunță pe părinte că Zamfira a murit. Colega de celulă îi va povesti: „Părinte, era foarte bucuroasă că s-a împărtășit. Tot timpul Îl lăuda pe Dumnezeu, se ruga la Dumnezeu, îmi vorbea despre Dumnezeu, despre pocăință și despre credință... pe la vreo 8 seara zice: «Eu mă simt rău, nu mă simt bine, am ceva, o boală». Și a mers la baie, s-a spălat bine, s-a îmbrăcat în hainele cele mai curate și zice: «Eu am să mor acum - dați-mi o lumânare, ceva». I-au adus din biserică o lumânare, iar ea s-a întors cu fața spre perete, și așa a murit!” ❖

Uneori pare că ducem o viață creștinească: mergem la biserică, ne rugăm, mai și postim, ne împărtășim. Se pare că suntem „în regulă” cu Dumnezeu. De multe ori însă suntem doar căldicei, încercând doar să le împăcăm pe toate: și familia, și societatea și credința. Și ajungem așa către sfârșitul vieții. Poate dacă ne-am face atunci un bilanț duhovnicesc adevărat cu greu am recunoaște că am „trece” la examenul din fața Domnului, atunci când în veșnicie ne-am întâlni cu El. Așa cum aici a făcut-o Zaheu.

Zamfira din povestea adevărată de azi L-a primit într-o clipă în suflet pe Mântuitorul. Și-a văzut atunci toate păcatele, grele și multe, care i-au schimonosit chipul lui Dumnezeu din ea însăși. Într-o clipă s-a dezbrăcat de haina mizeră a păcatelor sale, s-a pocăit din tot sufletul și chiar în aceeași noapte Dumnezeu a cerut de la ea sufletul său. Suflet care era acum ușor și împăcat cu Dumnezeu.

Să medităm la învățămintele acestei povestiri, bine știind că timpul vieții noastre este scurt, iar sfârșitul vieții poate veni oricând din clipa în care ne-am născut.

Suntem oare pregătiți creștinește pentru el? Dacă nu, de ce amânăm?

Textul din care voi cita câteva fragmente azi se găsește pe net și vă invit să-l citiți integral („Familia ortodoxă”, nr.39, 2012). Este mărturisirea unui preot din Republica Moldova, Viorel Cojocaru, care în anul 2008 ținea slujbe și la Penitenciarul-spital din Chișinău.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 IANUARIE - 2 FEBRUARIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 29 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sf. Liturghie Sf. Maslu
Joi 30 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 31 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sf. Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 1 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sf. Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Vecernie
Duminică 2 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Întâmpinarea Domnului; Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei) Utrenia, Sfânta Liturghie